

lop famajant comana ses oveles” (*Llibre de l'orde de cavalleria*, II, 29). Algú pensa que els valencians, tots els catalans, consentirem a lliurar als esbirros de Zaplana la capacitat de decidir sobre la nostra llengua? El primer que hauria de fer Zaplana pel valencià és saber parlar-lo. I qui confia en semblant galifardeu esdevé tan galifardeu com ell.

Primer fou el nom del país, després la bandera, tacada amb la màcula blava de l'estultícia, ara li ha tocat a la llengua. Però Zaplana no està sol en l'empresa d'extirpar el català de València. És prou inútil per a cavillar un parany com el de l'AVL. Ell només paga, que els diners no són d'ell. I val a dir, paga bé! Té la complicitat d'eminències de clauvera que li fan el treball brut. De moment, per l'avarícia i la fatuïtat d'uns desgraciats, apòstols de l'obscuritat, i la indiferència d'un Principat emasculat, cofoi en el seu regionalisme, els valencians assistim a una nova exhibició de fatxenderia zaplanista. I, a gos flac, puces amb ell! A algú se li ha acudit de fer una doble versió, catalana i valenciana, de les aventures de Harry Potter. Comencen els despropòsits. Només em resta desitjar que el futur pose a cadascú al seu lloc.

Abans d'acabar, però, mal que li pese al senyor Hauf, jo, David Garrido, qui signa, sóc jo. Només jo, professor de la UAB, “desconegut” per al Sr. Hauf, alacantí resident a Barcelona per motius de feina, sóc l'únic responsable de l'article objecte de la seua ira i de les línies que precedeixen i que espere li aprofiten, si vol, d'argument per a un nou episodi de la seua dialèctica esbojarrada. No hi ha cap *führer*, no hi ha cap *duce*, no hi ha cap *caudillo*, no hi ha res de res. Només jo. Decepcionat? Ho lamente. Altre dia prengueu-vos una til·la, o millor, si no voleu pols no aneu a l'era.

*Professor de Paleografia
i Diplomàtica, Universitat
Autònoma de Barcelona*

ANNA I. PEIRATS

Més encara sobre castració, democràcia i AVL

Les darreres manifestacions pamfletàries, aparegudes recentment en aquesta mateixa revista, tirant injustament contra les veus científiques de major prestigi acadèmic de l'entorn universitari, indispensables per al funcionament òptim de l'AVL; però sobretot parteixen d'una imposició buscant la raó de la força i el vilipendi de l'exabrupte i la grolleria més insultant. Com entenen els caps de les trinxeres anti-AVL la democràcia, com el circumloqui de la imposició més irracional, o com el motor que serveix d'impuls de superació de venjances personals?

Enmig d'aquestes circumstàncies, en una excursió al Safari Verger, un bon amic versaire em va llegir uns versos que ell mateix havia escrit, a l'estil de Jaume Roig, i que ara no em sé estar de transcriure.

Noves rimades,
prou mal forjades,
contra el versaire,
cert, rapinyaire,
del “cap de guaita”
que mou la gaita
al contrapàs.
Posant el nas
en la ferum,
arma el pastum,
d'ençà del pacte
del gran impacte
de l'Acadèmia.
Tot en blasfèmia,
cateminant
i adoctrinant
en partidismes,
retreu sofismes;
llepa l'orella,
corre l'axella
a cor què vols.
O met les cols
en canterella,
sedàs, llibrell,
que uneix l'anell
dels adversaris,
dignes corsaris.
Seran misèries,
o més bé histèries
de la “burrera”,
que amb veu fallera
pren sutze estil
per adalil?
I el Cucarella,
com a vedella
dòcil i bona,

punxa en la trona,
crida i retrona
com un “pollastre”,
seguint el rastre
del tal Garrido
i el NON CONFIDO
—o Garridó,
gran mirmidó!—
Diu que ha vist ases;
encén les brases,
s'envola i brama,
anhela fama.
Pugen la quinta,
corren la tinta
del seu verí.
Com sarraí,
cor endurit
negre i podrit
de faraó,
prenen bastó
que entre la mata
colpeja i mata.
Caps de pagó,
ulls de cabró,
mata el seu visc
el basilisc.
Quin carnestoltes!
Les cames moltes,
seny de moltons,
de verts capons,
diagnostiquen
i prevariquen;
falses cantores
o venedores
que sols acusen,
tot ho refusen.

Quin tort pixar!
Massa mamar
llet de somera!
sols a l'espera
del nodriment
i forniment
que els fa volar
i escanyotar.
Quin mal destí
mena el camí
amb un mal Guia
que sentència,
traint la regla
que tot ho arregla,
tocant el “dos”
al tres per dos!
I com ja ho rima,
passant la llima,
el meu versaire,
gran rondinaire:
qui espines sembra,
en hom o en fembra,
descals no vaja.
Mes ja no assaja
més roure el cuc,
o ja no puc
seguir sentència,
faig reverència,
dient Amén.

*Departament de
Filologia Catalana,
Universitat de València*